

Intro

Acesta este un roman de mică întindere, pentru că personajul principal este mic și literele s-au aranjat singure, oprindu-se relativ repede, fără detalii inutile și elemente cu tendințe exhaustive. Asta nu alterează esența poveștii în niciun fel, vă rog să mă credeți pe cuvânt.

Am 13 ani meseriaș și nu dețin nicio meserie. Pe cine încerc eu să păcălesc? Sunt de meserie pacient. Am intrat în acest spital acum 4 luni și 21 de zile. Știu exact de când pentru că astfel de lucruri importante nu se uită niciodată. Și pentru că, absolut întâmplător, atunci am împlinit cei 13 ani meseriaș. Folosesc acest termen pentru că-mi place, e tineresc și chiar are ceva solid în spate. Viața mea a fost plină de chestii tari. Am făcut un 360 pe rampă cu skateboardul, n-am plâns la dentist când mi-a reparat dintele sacrificat ca să fac schema complexă, am iubit trei fete, ba nu, chiar patru dacă o pun și pe tanti Safta, dar hai mai bine să n-o pun, că e trecută de 40, am călătorit prin cel puțin zece țări și chiar am fost aproape să mă calific la olimpiada națională de geografie, dar mi-a lipsit un vârf de noroc a cărui înălțime n-o pot dibui acum. N-am putut nici atunci.

Eu am crescut doar cu mama Aneta, care nici măcar nu e mama mea. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții adevărați. Pe undeva mă deranjează asta, dar n-am dus-o rău deloc. Mama Aneta avea uterul răsucit și nu se puteau prinde copiii acolo. Ca să fiu sincer și mă bazez aici pe sinceritatea ei, nici nu prea au vrut-o bărbații, că nu era atrăgătoare. Aträgea doar belelele

și ghinoanele. Încă are 27 de amenzi neplătite, toate făcute cu Polo-ul roșu, căreia i-a pus gene negre la faruri. Nu-mi mai e rușine să merg cu mașina aia. Mama Aneta e cool, se îmbracă frumos și eu o consider frumoasă. Bărbații din lumea asta sunt niște fraieri, dar nu mai bat moneda aici. Ea citește toate cărțile apărute și neapărute, are abonamente la reviste, lecturează fel de fel de site-uri interesante pe iPad și bea multă cafea în timpul ăsta. Mi-a dat și mie, dar îmi face capul ca un cazan sub presiune și nu vreau. Capul meu e oricum sub presiune, după cum am aflat cu puțin timp în urmă.

În anii mei meseriași, s-a întâmplat de câteva ori să cad pe stradă. Negru. Fir rupt și pa. Apoi să am zile cu dureri groaznice de cap, vărsături, amețeli și chiar delir. Asta poate fi o parte plăcută, dacă nu le experimentezi pe celelalte. Văd lucruri. Lucruri care nu există. Plutesc în jurul meu tot felul de obiecte, pe unele chiar pot să le chem cumva sau să interacționez cu ele. Sunt conștient de toată nebunia asta. Mă rog, am cam exagerat. Nu e nebunie, e mai degrabă un efect advers dat de chestia din capul meu. Undeva, mi-a explicat doctorul Nishcek, în emisfera mea stângă, se află o guguloaie cât o minge de golf. Ea apasă pe țesutul din jur și asta îmi dă toate simptomele, de la dureri până la crize mici sau mari de epilepsie. Și halucinațiile, bonus. Nu știu de care să mă bucur mai tare. Nu-mi aduc aminte să fi greșit eu cu ceva, sau cel puțin nu atât de mult cât să merit treaba asta. Am uitat să menționez că

guguloaia nu e singura. Dacă era așa, doctorul Nishcek o scotea și la revedere. Treaba e un pic mai complicată, pentru că mai am vreo două în restul emisferei. Sunt cumva prinse între ele, neregulate. Asta face dificilă excizia - termen împrumutat de aici, mea culpa - și m-a plasat într-un tratament special, cu pastile, perfuzii și unde radioactive țintite în zona capului, toate pentru a face posibilă o viitoare operație, pentru a micșora și delimita guguloaia mare cu puții ei de restul țesutului sănătos.

Învăț lucruri noi aici. Când mă doare capul, totul în jurul meu se schimbă. Mă trezesc în Calea Cefalee și nu-mi prea trece nici cu morfină. Medicii se feresc să-mi dea morfină, pentru că sunt mic și pentru că, mi-au zis, asta poate afecta centrul respirației. Pe scurt, substanța poate opri centrul și adios respirație. Fără respirație, adios viață. Și viața e frumoasă, mai ales când îți ieșe 360-ul și mai sunt și gagici de față. Și când ai dintele reparat, să poți râde cu gura largă. Fetele iubesc asta. Cum ziceam, când sunt în Calea Cefalee, totul în jur e ca naiba. Țin ochii închiși și prind cearșaful în pumni. Doar Antonius, căruia îi spun Oni, mai reușește să stea pe lângă mine și să-l suport aproape. Oni are 61 de ani și arată ca de 456, că nu prea a avut grija de el. Încă fumează de rupe, are toată fața numai cute, exact ca un buldog, dar în rest se ține bine. El zice că nu are absolut nicio boală, dar eu îl suspectez de ceva la cap. O schizofrenică d-aia sigur are. Cel

puțin una. Mecanism de protecție. Oni stă în liftul mare și apasă pe butoane. Are tot spitalul la degetul mic, pentru că pe lângă butoanele asta, el știe tot ce se întâmplă în orice secție, și la copii, dar și la adulți. Oricine are o problemă poate apela la el. Odată a fost solicitat de mână unu la o operație, că intrase o muscă în sală și-i era teamă chirurgului să nu-i pătrundă în burta pacientului. Se pare că domnul Oni a leșinat când a văzut burta deschisă și a prins musca între el și pardoseală. Treabă rezolvată. Când mănâncă senvișuri cu ton, face firimituri în lift și-l ceartă medicii, nu că a făcut murdar pe jos, ci pentru că nu le-a dat și lor din senvișuri. Atât cică sunt de bune. Aș fi putut ști exact cât sunt de bune, dar eu nu suport tonul. Nici toanele, că la câte are mama Aneta, mi s-a cam acrît.

Sunt de 4 luni și 21 de zile aici. Am stat o lună și 13 zile într-o cameră specială, sterilă, care nici nu deținea geamuri. Nu prea aveau voie mulți să intre la mine. Eram cu imunitatea la pământ și dacă nu primeam niște globule aproape magice, îmi cam luam tălpășița de aici. Mie nu mi-e frică de moarte. Nici nu are voie să mă viziteze, că nu o lasă medicii. I-au dat block și pe Facebook, pe pagina spitalului. Asta mă liniștește, pe undeva. Prin jurul inimii. Când vine la spital, mama Aneta parchează pe locurile de handicapăți, care sunt libere. Ea nu e handicapată, dar dacă o întreabă cineva, spune că este. Și-a printat chiar un fel de certificat și a trecut acolo handicapăreală în

formă avansată fără posibilități actuale de vindecare. Adică e depășită. Ea e depășită de multe chestii, mai puțin când apasă pedala din dreapta până la podea și forțează mașina să depășească toate TIR-urile. Atunci se simte bine, dă năvală substanța aia prin ea, cum îi spune, am uitat, dar îmi aduc eu aminte. Lumea o crede când îi arată certificatul, că i-a pus și niște parafe și a contrafăcut cinci semnături. Una dintre semnături are 40 de bucle și te ia groaza numai când te uiți la ea. Cine se semnează în halul ăla în viață reală? Mă rog. Azi nu a venit, că a avut treabă la o instituție. Nu mă supăr. Stau cu domnul Oni, cu madam Didel și cu unchieș' Manu. Unchieș' Manu e cel mai tare unchieș. Așa mi-a zis el, „eu sunt cel mai tare unchieș”. L-am tras de limbă să-mi spună al cui unchi este, dar întrebarea avea un grad de dificultate prea mare și s-a făstăcit. Se pare că pe unchieș' Manu nu-l prea duce bibilica, dar în rest e om bun. Repără tot ce se strică prin spital. Și se strică, măiculiță. Bubui un bec, pocnește un cablu, se arde un bisturiu electric, se rupe un mecanism de pat. Chestii d-astea. Unchieș' le repară cât ai zice pește. Oricе pește, mai puțin ton, că nu-l suport.

Madam Didel m-a enervat la un moment dat. E supermegagigateraproTECTIVĂ. Mie nu-mi plac oamenii supermegagigateraproTECTIVI. Eu am nevoie să fiu lăsat în pace, că-mi place pacea. Mi-a ciuruit mâinile încercând să-mi pună fluturașii pentru perfuzii. Cică am venele vai de mama lor. Eu le aveam bune, dar ea

le-a făcut vai de mama lor. I-am zis că o dau în judecată și cred că am uitat să o dau. Nici n-am avut ocazia până acum, că ar trebui să ies din spital pentru treaba asta. Ea mi-a răspuns că o va judeca oricum cineva la sfârșitul vieții. Cineva. N-a vrut să-mi spună cine. Mă rog, treaba ei. Acum suntem un fel de prieteni de vene. Ea mi le-a stricat pe ale mele și eu i le-am blestemat pe ale ei. Prietenii buni. În rest, n-am ce să-i reproșez. Îmi vorbește frumos și cred că știe patru sau cinci povești. Îmi plac oamenii care știu povești. Dacă nu-mi înțepe fiecare venă de zece ori, cred că o iubeam de mama focului pe doamna Didel. Ah, am uitat. M-a rugat să nu-i mai spun Didel, că nu o cheamă aşa. Aşa i-a zis doctorul Nishcek, „Didel, dragă, ai pus injectomatele la viteză 3.2?” Cică să-i zic Didi. Chiar fără doamnă. Simplu. Îmi place simplu.

- Maya, ce tot faci acolo?
- Culeg dorințe.
- Cum aşa?
- Uite, ele vin spre mine din cascadă, acolo unde ajunge lumina stelelor căzătoare. Oamenii își pun dorințe când observă dârere luminoase pe cer și nu e bine să ignorăm scânteile de vis din mintile lor.
- Si ce faci cu ele?
- Mă gândesc ca astăzi să pregătesc un ostropel, dar nu știu dacă-mi vor ajunge dorințele în care unii oameni visează să devină păsări.
- Păsări? Mă faci să râd. Cine ar vrea să devină pasăre?
- Cineva care vrea să zboare. Sunt mulți.
- Si eu vreau să zbor, dar să rămân om. Să întind mâinile, să-mi tensionez picioarele și apoi să mă propulsez spre văzduh.
- La ce bun asta?
- Să văd totul de sus. Să admir lumea și să-mi dau seama cât de mici sau mari sunt niște lucruri.
- Adică să le măsori.
- Si asta. De ce nu. De la distanță se pot aprecia multe chestii frumoase.
- Da, dar cele mai frumoase lucruri în viață sunt cele care nu pot fi măsurate. Să ții minte asta. Si să rămâi, totuși, cu picioarele pe pământ.

— Vorba vine. Când pleci de la mine să stai cu ele pe pardoseală. Să nu le târăști și nici să calci zgomotos, că deranjezi lumea, iar lumea trebuie iubită, nu deranjată.

— Voi ține minte. Ce lucruri nu pot fi măsurate, îmi poți da câteva exemple?

— Uite, cum ar fi distanța dintre noi doi. Par atât de departe și totuși sunt atât de aproape. Cam la fel e și cu acel cuvânt pe care l-am menționat când ți-am zis despre lume.

— Îmi place să discut cu tine. Ești meseriaș.

— Și tu. De meserie...

— Pacient. Momentan. Lasă că mă fac eu bine. Să vezi atunci ce conversații inteligente vom avea!

Măicuță, pe holul meu, în salonul din colțul roșu, e o fată incredibil de frumoasă. M-a cuprins o căldură în capul pieptului și mi-am simțit inima bătând repede, suind până în gâtul meu subțire. M-am imaginat lângă ea, dar nu pentru un minut sau o oră, ci pentru toată viața. Când te proiectezi aşa lângă cineva, se pot întâmpla două lucruri: fie nu ajungi niciodată aproape de acea persoană, păstrând o relație pur închipuită, fie ajungi și constați că a ta proiecție e departe de adevăr. Sunt pătit. Aici, senzația mea era că trebuie să descriu un al treilea lucru: ajungi lângă ea și-ți dai seama că e minunată, că te înnebunește cu gesturile ei, cu parfumul, cu atingerile de mâină, cu privirea, cu tot. Că ai ce să vorbești cu ea, natural, fără niciun efort. Că spațiul se topește, poate și timpul. Că nimic nu mai contează. Habar nu am ce zic aici, eu despre iubire știu numai din cărți și din revistele subțirele, la figurat, ale mamei Aneta, care citește toate prostiile de pe pământ. Mai ales horoscopul. Când îi spune acolo că va avea trei ghinioane, nu i se adeverește, că ea va avea cinci, dar măcar își face o idee în mare despre ziua ei. Toate zilele ei sunt haotice, dar asta e altă poveste.

Să revin la Emma. Ochii ei mari sunt mici ferestre prin care poți vedea un lac limpede și, dincolo